

4 februari 2024

(5de zondag door het jaar)

Kiran Joy o.p.

Dit kerkelijk jaar lezen we in de liturgie uit het evangelie van Marcus. We zijn nog op de eerste bladzijden van het verhaal; het eerste hoofdstuk is nog niet uit. De kennismaking met Jezus is nog maar net begonnen. Afgelopen zondag hoorden we hoe Jezus op de sabbat naar de synagoge in Kafarnaüm ging en hoe Hij daar onderwees als iemand met gezag. In het evangelie van vandaag zijn we nog steeds op dezelfde sabbat en zijn we nog steeds in Kafarnaüm. Maar deze keer zijn we niet meer in de synagoge, maar in het huis van de twee eerste leerlingen, de broers Simon en Andreas.

Zoals we in de synagoge dingen leerden over wie Jezus is, en over wie wij mensen zijn, zo leren we datzelfde vandaag ook in het huis van Simon en Andreas. Misschien is dit al een eerste belangrijk gegeven waarop Marcus onze aandacht wil vestigen: het Rijk Gods, waar Jezus het over heeft, waar hij ook afgelopen zondag over sprak, is niet alleen iets van de synagoge, maar evenzeer iets bij mensen thuis. De nabijheid van God wordt niet alleen ervaren in de kerk, maar evenzeer in het leven thuis en in de wereld.

Maar het leven steekt vaak zo in elkaar dat we deze nabijheid van God vaak niet waarnemen. We zouden ons vaak kunnen herkennen in Jobs gevoel van Godverlatenheid. Mensen hebben vaak last van vreemde koortsen die door hen heen gaan. de koorts van neerslachtingheid, van verdriet, van eenzaamheid, van woede, van afgunst... ; of de geldkoorts, de succeskoorts, de prestatiekoorts, de vergeldingskoorts... en we kunnen doorgaan met het opnoemen van de verschillende koortsen die ons

bezoeken. Telkens wanneer dat gebeurt, slaan andere mensen aan het discussiëren. Ze vragen : Is dat nu juist om zo neerslachtig te zijn ? Hebt ge gelijk met zo woedend te zijn ? Ge hebt toch geen reden om zo te klagen ? Zou het niet aan uzelf liggen, dat ge zo reageert ? enz.

Het lijkt erop dat Marcus op deze zondag zegt : opdat mensen in zo'n situatie iets van Gods nabijheid zouden proeven, moet iemand ze misschien eerst bij de hand pakken en doen opstaan. Dan pas kunnen ze herleven en op hun beurt leven meedelen. De schoonmoeder van Petrus heeft dit begrepen, want wat ze ontvangen heeft, geeft zij direct door. Ze is een nieuw mens geworden, en van haar wordt gezegd : "Zij stond op en bediende hen". Het woord dat het evangelie hier voor 'bedienen'

gebruikt, is 'diaconie'. En zo valt nog op de eerste bladzijde van het Marcusevangelie het woord dat wezenlijk is voor alle Kerk-zijn : dienen, diaconie beoefenen. Dat is niets anders dan iemand bij de hand pakken, en hem doen opstaan. Diaconie is niets anders dan aan lichamelijk of geestelijk lijdende mensen genezing brengen en nieuw perspectief geven. Waar een Kerk dit vergeet daar gaat de nabijheid Gods verloren.

Naast het woord 'diaconie' valt er een tweede wezenlijk woord in dit stukje evangelie, en dat is 'bidden'. Bij het begin van deze evangelielezing heet het dat Jezus uit de synagoge kwam, en dat is een gebedsplaats. Daar had Hij aan het gemeenschapsgebed van zijn volk deelgenomen. Goed halfweg die evangelielezing staat er dat hij zich naar een eenzame plaats begaf om er te bidden: daar hield Hij zijn persoonlijk gebed. Zo wordt Jezus al op de eerste bladzijde van het evangelie door Marcus getekend als iemand die niet alleen mensen bij de hand pakt en hen doet opstaan, maar ook als iemand die bidt : bidt zowel samen met de andere mensen als alleen. Het lijkt erop alsof Hij er behoefte aan heeft tot de bron te gaan waaruit Hijzelf leeft. Het lijkt alsof Hij zich van die bron vervreemd voelt door het aandringen van de mensen. En inderdaad, zo vertelt het evangelie verder, laat men Jezus ook niet rustig bij die bron vertoeven. De mensen komen Hem achterop, met Simon voorop. Er klinkt een kritisch geluid door in dit 'achterop komen'. Dit is een heel ander woord dan 'navolgen' of 'volgen'. Het lijkt erop dat de mensen daar nog niet aan toe zijn ; ze zijn eerder geprogrammeerd door wat Jezus kan

doen en geven, en door hoe zij dat voor zichzelf in Kafarnaüm kunnen houden.

Wij zijn nog maar net op de eerste bladzijde van het evangelie. En Marcus zegt ons op die eerste bladzijde : Om een waarachtige gelovige christen worden, is het niet voldoende alleen maar Christus ‘achterop te komen’ met uw wensen, uw vreugden, uw behoeften... Nee, ge moet Hem navolgen, en dat kan alleen maar door het dubbele spoor te volgen van zijn diaconie en zijn gebed.

Diaconie en gebed zijn de twee wezenlijke pijlers van het Kerk-zijn. Meer is eigenlijk niet nodig. Het is een variant op het grootste gebod : “Bemin de Heer uw God bovenal, en de naaste als uzelf ; en deze twee geboden zijn één.” Meestal zijn we ertoe geneigd ons eigen leven en het avontuur van het Kerk-zijn ingewikkelder te maken. Maar toch, op deze twee dingen komt het uiteindelijk neer. Het evangelie van deze zondag daagt ons uit tot de eenvoud van het gebed en de daad tezamen, als bron van ons Kerk-zijn. Daartoe moge het evangelie en de liturgie vandaag ons inspireren. Daartoe willen we bidden tijdens deze eucharistie. Amen.